

РЕШЕНИЕ

№ 1827

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20221100504183 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 11.02.2022г., гр.д. 45878/21г., СРС, 157 с-в отхвърля предявления от С.И.И. срещу Столична община иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника чрез принудително изпълнение сумата от 50 лв., представляваща административно наказание „глоба“, наложено с наказателно постановление № 344305/14.12.2018 г. на кмета на Столична община, за което е образувано изпълнително дело № 20218380343015 по описа на ЧСИ М.Б., рег.№ 838, като осъжда ищеца да заплати на ответника сумата 150 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ищцата С.И.И.. Счита, че във връзка с действително извършеното административно нарушение, за което е санкциониран ищецът с влязло в сила НП, не са предприети действия за събиране на глобата от наказващия орган, които да прекъсват 2-годишната

погасителна давност. Изпращането на покана за изпълнение, извършване на справки и проучване имуществото на длъжника, които включват неосъществени на определените дати заповор, насрочени опис и оценка на движими вещи, не водят до прекъсване на давността съгласно ТР № 2/2013г., ОСГТК на ВКС. Искa се отмяна на решението и постановвяване на друго, с което да се уважи искът.

Въззиваемият – ответникът Столична община оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-A с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Предявен е иск с правно основание чл.439, ал.1 ГПК.

Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

С влязло в сила на 09.07.2019г. Наказателно постановление № 344305/14.12.2018, ответникът Столична община налага на ищцата С.И.И. административно наказание „глоба“ от 50 лв. на основание чл.18, ал.1, т.1 – т.3 вр. чл.46, ал.1, чл.47, ал.1 и чл. 48 от Наредба за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община.

С възлагателно писмо за събиране на публични вземания от 23.02.2021 г., вискателят и настоящ ответник Столична община инициира изпълнително производство, като е образувано изп. д. № 20218380343015 по описа на ЧСИ М.Б., рег.№ 838 КЧСИ.

Според разясненията на Тълкувателно решение № 2/12.04.2017 г., т.д. 3/2016 г., ВАС, глобата е вид административно наказание, предвидено в чл. 13, б. „б“ ЗАНН, като съгласно чл. 79, ал. 1 ЗАНН, наказателните постановления и решенията на съда, с които са наложени глоби или са присъдени парични обезщетения в полза на държавата, се изпълняват по реда за събиране на държавни вземания.

Разпоредбата на чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН предвижда, че административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба.

Съобразно чл.82, ал.2 ЗАНН давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

В случая, започналата да тече 2-годишна погасителна давност, считано от влизане в сила на наказателното постановление на 09.07.2019 г., е прекъсната с инициирането на изпълнителното производство, съпроводено с овластяване на ЧСИ да извърши пълно проучване на имущественото състояние на длъжника и настоящ ищец, в съответствие с чл.18, ал.1 ЗЧСИ, а именно чрез възлагателното писмо от 23.02.2021 г. Ефект на последващо прекъсване поражда връчването на запорно съобщение от 10.03.2021г. до „Юробанк България“ АД. Според разясненията на т.10 от ТР № 2/26.06.2015г., ОСГТК на ВКС, нова погасителна давност за вземанията започва да тече от датата на поискването от вискателя или на предприемането от съдебния изпълнител на всяко валидно принудително изпълнително действие, изграждащо съответен изпълнителен способ, независимо дали прилагането му е поискано от вискателя или е по инициатива на съдебния изпълнител по възлагане от вискателя да извърши пълно проучване на имущественото състояние на длъжника - чл.18, ал.1 ЗЧСИ, стига да е предприето преди прекратяване на изпълнителното

производство по право.

В случая, налагането на запора поставя началото на нов 2-годишен давностен срок, който все още не е изтекъл, поради което не е погасено правото за принудително изпълнение. Искът за признаване за установено, че вземането не се дължи като погасено по давност е неоснователен.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.1 ГПК следва да се потвърди.

Пред настоящата инстанция въззиваемият не претендира и не установява реализирани разноси, поради което такива не се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 11.02.2022г., гр.д. 45878/21г., СРС, 157 с-в.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____